CĂLĂTORIA SPRE BIC LA PARIS

Îmi planificasem călătoria şi o anunţasem pe Chanel că voi ajunge la Paris în trei săptămâni.

În afară de această unică informaţie, ea a rămas discretă şi rezervată, o franţuzoaică tipică. N-a mai întrebat nimic.

Momentul plecării mele urma o logică foarte precisă.

Urma să primesc pensia lunară de 351 de euro şi cu banii aceia aveam să pot pleca. Adevărata întrebare nu era dacă pot merge, ci cum.

Am sunat un prieten care conducea în mod regulat camioane internaţionale şi ne-am înţeles să mă ia cu el.

Înainte să accept, însă, trebuia să ştiu ce transporta. Dacă remorca se nimerea să fie încărcată cu animale, ar fi trebuit să suport mirosul.

Mama Gillette n-a fost niciodată flexibilă cu copiii ei într-o privinţă: problema nu stă niciodată în minte; există doar în acţiunile care creează soluţii.

Pentru cazare, găsisem o cameră la comun chiar la marginea oraşului. Costa doisprezece euro pe zi.

Locul era lângă ultima staţie a liniei de metrou, iar transportul până în oraş avea să coste doar trei euro pe zi.

Şederea mea nu avea să dureze mai mult de trei zile, nu din alegere, ci din planificare.

Până când prietenul meu, şoferul de camion, avea să-şi termine livrarea la Bruxelles, eu aveam să fiu deja gata de drumul de întoarcere, iar de data aceasta nu aveam să-mi mai fac griji pentru ce se nimerea să transporte.

Ziua plecării a sosit în sfârşit.

La două dimineaţa, soţia m-a întrebat unde mă duc.

M-a văzut stând acolo cu un troler, îmbrăcat în haine obişnuite.

I-am spus că mi se oferise ocazia să particip la o întâlnire legată de muncă, deşi habar n-aveam ce rol mi s-ar putea oferi.

Mă aşteptam ca, având în vedere calificările mele, cea mai înaltă poziţie disponibilă să fie probabil cea de magaziner.

N-aveam să aleg nimic. Aveam doar să accept, dacă îmi plăcea.

Eugenio parcase camionul la intrarea în drumul care ducea spre casa mea.

Cum am ajuns la el, prima mea grijă a fost să aflu ce transporta.

N-o să-ţi vină să crezi. Remorca ducea plastic destinat BIC Belgium, unde avea să fie folosit la fabricarea pixurilor.

Ahahahah.

În cele treizeci şi două de ore de drum de la Reggio Calabria la Paris, ne-am oprit doar în staţiile de pe autostradă pentru combustibil, mâncare şi toaletă.

Între timp, Eugenio tot schimba documentele tahografului. De fiecare dată când o făcea, pe acte apărea numele altui şofer. Mereu Eugenio era la volan. Şi totuşi sistemul înregistra şase şoferi diferiţi.

Doar asta era de ajuns ca să înţeleg că mă aflam într-un sistem care nu funcţiona cum trebuie şi că aceasta era singura soluţie pe care o găsiseră oamenii ca să reducă costurile.

În cele din urmă am ajuns la periferia Parisului.

Eugenio m-a lăsat lângă o staţie de metrou, aceeaşi staţie pe care trebuia s-o găsesc din nou când avea să vină vremea să mă întorc acasă.

M-a întrebat unde mă duc.

I-am răspuns: „Mă duc să mă întâlnesc cu nişte femei.”

S-a uitat la mine și a spus: „Puterea sexului.”

Ferdinando